

Sygn. akt I C 1118/21

PROTOKÓŁ

posiedzenia niejawnego

Dnia 21 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

na posiedzeniu niejawnym rozpoznał sprawę z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. T.

o zapłatę

Posiedzenie rozpoczęło o godz. 10.00 zakończono o godz. 10.30

Strony na posiedzenie nie stawiły się – niezawiadomione,

Sąd postanowił:

- 1) uznać sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia,
- 2) na podstawie art. 148¹ k.p.c. wydać wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Przewodniczący:

Sygn. akt I C 1118/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2022r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2022r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko K. T.

o zapłatę

I. ***oddala powództwo,***

II. zasądza od powoda (...) spółki z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej K. T. kwotę 1.817 zł. (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ dor. pełn. stron,

2/ kal.7 dni.

21 marca 2022r.

Sędzia

Sygn. akt I C 1118/21 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 marca 2022 r.

Powód (...) spółka z o.o. w W. w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 26 października 2021 r. domagał się zasądzenia od pozwanej K. T. kwoty 5.006,05 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 24 marca 2021 r. do dnia zapłaty. Domagał się też zasądzenia kosztów procesu (k.2-5)

Powód wskazał, iż w dniu 24 marca 2021r. wniósł przeciwko pozwanej pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym, w dniu 30 kwietnia 2021r. wydano nakaz zapłaty, następnie na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, postanowieniem z dnia 26 lipca 2021r. postępowanie zostało umorzone.

W uzasadnieniu roszczenia powód podał, że 14 sierpnia 2020r. pozwana, za pośrednictwem środków porozumienia się na odległość, zawarła z pożyczkodawcą umowę pożyczki nr (...) na 45 dni, z warunków której pozwana się nie wywiązała. W dniu 16 listopada 2020r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności o nr. (...) przysługującej spółce (...) spółka z o.o. na rzecz D. W. OU, następnie w dniu 10 lutego 2021r. powód zawarł umowę cesji z D. W. OU.

Pozwana K. T. w odpowiedzi na pozew, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 63-66).

Zgłosiła zarzut nieudowodnienia roszczenia, kwestionując jego istnienie i wysokość, zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda, brak wykazania, że pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki i aby środki z pożyczki pierwotnej zostały udzielonej pozwanej. Podniosła, iż powód nie wykazał, aby na dzień zawarcia umowy pożyczki refinansującej pozwana posiadała zadłużenie względem pierwotnego podmiotu, a nadto aby środki tytułem udzielonej pożyczki zostały przekazane na rzecz (...) sp. z o.o. Zakwestionowała moc dowodową przedłożonych dokumentów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 czerwca 2020r. został sporządzony wydruk umowy ramowej pożyczki o kodzie (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. za pośrednictwem (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., a K. T., na podstawie której miała zostać udzielona pozwanej pożyczka w kwocie 4.400 zł. Z treści wynika, iż pożyczka miała zostać udzielona na okres 45 dni tj. do dnia 14 sierpnia 2020r., odsetki miały wynosić 7,2 % w skali roku – 39,06 zł, prowizja 692,54 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta miała wynosić 5.131,6 zł.

W tym samym dniu została sporządzona także ramowa umowa pożyczki nr (...).

Zgodnie z postanowieniami, umowę pożyczki uważało się za zawartą w dniu dokonania przelewu kwoty pożyczki na indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy (§ 2. pkt. 4)

(dowód: wydruk umowy pożyczki z 30.06.2020r. – k. 31, ramowa umowa z 30.06.2020r. – k.32)

W dniu 14 sierpnia 2020r. (...) za pośrednictwem (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. sporządziła wydruk pożyczki refinansującej nr (...) na nazwisko K. T. na mocy której wierzyciel miał udzielić pozwanej pożyczki w kwocie 5092,54 zł. na spłatę pożyczki w (...) sp. z o.o. z terminem spłaty na 28 września 2020r. Opłata refinansująca została określona na kwotę 692,54 zł, zaś odsetki kapitałowe na kwotę 45,21 zł. Pożyczka miała być udzielona na 45 dni. Łączna kwota do zwrotu wyniosła 5.137,75 zł. W treści tego wydruku brak jest informacji o numerze umowy która miała być spłacona za pozwaną, dacie jej zawarcia. Brak jest także numeru rachunku bankowego na który miała być przelana pożyczka refinansująca.

Została także przedłożona umowa ramowa pożyczki nr (...). Zgodnie z nią, umowa pożyczki refinansującej udzielana była przez pożyczkodawcę i jej celem była spłata pożyczki uprzednio udzielonej przez Podmiot Współpracujący z Pośrednikiem na warunkach określonych w umowie pożyczki refinansującej. Przy udzielaniu takiej pożyczki pobierana była opłata refinansująca w wysokości określonej w umowie oraz odsetki kapitałowe, jeśli były naliczane. Umowę pożyczki refinansującej uważało się za zawartą pod warunkiem uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie, w dacie stanowiącej termin spłaty pożyczki podlegającej zrefinansowaniu.

(dowód: umowa ramowa pożyczki k. 36, wydruk umowy refinansującej k. 35)

13 sierpnia 2020r. dokonana została płatność w sklepie pożyczkaplus.pl (# (...)) przy pomocy bankowości elektronicznej z konta (...) o nieznanym numerze, w kwocie 1090,60 zł. W wydruku szczegółów transakcji (...)- (...) jako kupujący wskazana została K. T., zaś w opisie wskazano „refinansowanie pożyczki nr (...) PESEL (...) + opłata F.”. W dokumencie tym nie jest wymieniony numer pożyczki ramowej i pożyczki refinansującej.

(dowód: szczegóły transakcji k. 39)

16.11.2019r, została zawarta pomiędzy (...) Sp z o.o. w B. a pomiędzy D. W. OÜ z siedzibą w T. umowa cesji wierzytelności nr(...) której przedmiotem były wierzytelności wymienione w załączniku A do umowy. W załączniku pod pozycją 33 wymieniona była pożyczka (...) zaciągnięta przez klienta o nr (...) z 14 sierpnia 2020r., na okres 45 dni na kwotę 5092,54 zł.

Następnie w dniu 10 lutego 2021r. została zawarta kolejna umowa cesji pomiędzy D. W. OÜ z siedzibą w T. a E. sp. z.o.o z siedzibą w W.. Cesja obejmowała wierzytelności wymienione w załączniku A. Pod pozycją 1969 została wskazana umowa o numerze (...) zawarta z (...) sp. z o. o. Kwota zadłużenia wynosiła 5.012,60 zł.

(dowód: potwierdzone za zgodność: umowa cesji z 16.11.2019r. - k. 24-26, załącznik A do umowy cesji – k.27, umowa cesji z 10.02.2021r. – k.16, załącznik A nr do umowy cesji - k.23)

W dniu 5 października 2020r., 13 października 2020r. 19 listopada 2020r. i 20 listopada 2020r. skierowano do pozwanej wezwania do zapłaty i zawiadomienie o cesji. Ostatnie w dniu 5 marca 2021r.

(dowód: zawiadomienia o cesji i wezwania do zapłaty k. 42-49)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty. Dokumentem mającym walor dowodowy nie jest w ocenie Sądu oświadczenie pożyczkodawcy z dnia 10 lutego 2021r. (k. 39). Pismo nie jest podpisane, adnotacja o kwalifikowanym podpisie elektronicznym może mieć znaczenie wyłącznie w sprawach wewnętrznych spółki. Po drugie nawet gdyby oświadczenie było podpisane to w ocenie Sądu dowodem na spełnienie świadczenia, o którym mowa w piśmie może być dokument przelewu środków pieniężnych.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził swojego roszczenia w oparciu o umowę pożyczki refinansującej z dnia 14 sierpnia 2020r. nr (...) zawartą pomiędzy pozwaną a poprzednim pożyczkodawcą, jako nabywca wierzytelności.

W niniejszej sprawie zatem warunkiem skutecznego dochodzenia roszczeń przez nabywcę wierzytelności jest wykazanie, że wierzytelność ta istniała i przysługiwała zbywcy wierzytelności oraz scedowana została na powoda.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu, gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z faktycznym stanem.

Dokumenty przedłożone przez powoda, w ocenie Sądu, wykazują w sposób dostateczny ciąg cesji - pomiędzy pierwotnym pożyczkodawcą a D. W. OŹ z siedzibą w T. i ostatecznie powodem. Powód jednakże nie zdołał skutecznie udowodnić aby nabył wierzytelność istniejącą w stosunku do pozwanej. Nie wykazał by przedmiotem czynności prawnych, poprzedzających zawarcie umowy przelewu, było roszczenie wynikające z umowy pożyczki jaki łączył pozwaną z pierwotnym wierzycielem.

Powód wywodził swoje roszczenie z umów pożyczek. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Niezależnie od tego, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie mają także przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, wprowadzające dodatkowe definicje i warunki udzielenia pożyczki konsumentowi to niewątpliwie zastosowanie ma także cytowany wyżej przepis kodeksu cywilnego. Z definicji umowy pożyczki wynika podstawowa cecha tej czynności prawnej jaką jest przeniesienie własności inaczey przekazanie pożyczkobiorcy (czy nawet innemu podmiotowi przez niego wskazanemu) określonej ilości, kwoty pieniędzy.

Tymczasem powód nie wykazał w żaden sposób, żeby na pozwaną została przeniesiona jakakolwiek ilość pieniędzy wynikająca z pierwotnej umowy pożyczki i aby w następstwie refinansowana, zostały przekazane jakiejkolwiek środki podmiotowi przez nią wskazanemu celem pokrycia pierwotnego zadłużenia. Strona powodowa nie wykazała aby środki zostały przekazane i tym samym, aby w ogóle umowy zostały zawarte. Dowód wypłaty pieniędzy jest istotny z punktu widzenia ogólnych przepisów kodeksu cywilnego definiujących umowę pożyczki a w przypadku umowy pożyczki z konsumentem, jeszcze za pośrednictwem środków porozumienia się na odległość, dowód wypłaty pieniędzy ma decydujące znaczenie i jest bezwzględny warunkiem do ustalania stanu faktycznego.

W materiale dowodowym Sąd dysponuje dwoma wydrukami umów. Jedna z nich to umowa pożyczki, druga umowa pożyczki refinansującej tą pierwszą.

W okolicznościach tej sprawy, dokumentacja przedłożona przez pozwanego nie jest jednak wystarczająca do uznania, że wykazał istnienie wierzytelności wobec pozwanej. Pozwana okolicznościom tym zaprzecza. Obie umowy miały zostać zawarte za pośrednictwem portalu internetowego. W aktach spawy brak jest jakiegokolwiek dokumentu, który nie budziłby wątpliwości a świadczył o tym, że pozwana posiadała aktywny profil klienta. Brak jest także jakiegokolwiek dokumentu, który potwierdzałby weryfikację tożsamości osoby zaciągającej zobowiązane za pośrednictwem platformy internetowej. Strona powodowa nie zaoferowała zatem żadnego dowodu, z którego by wynikało, że to pozwana złożyła oświadczenie woli o związaniu pierwotną umową pożyczki i w następstwie umową refinansującą.

Powód nie przedłożył także do akt, co już wskazano - ma decydujące znacznie w sprawach takich jak ta, aby środki z umowy pożyczki z dnia 30 czerwca 2020r. zostały przekazane pozwanej. Pozwana przeczyła by kiedykolwiek środki otrzymała. Z samej umowy wynika wprost, że umowa pożyczki uważana była za zawartą w momencie dokonania przelewu kwoty pożyczki na indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Jeżeli więc powód nie wykazał, aby pozwana zawarła umowę pożyczki i otrzymała środki to brak jest zobowiązania, które należałoby refinansować. A nawet gdyby, to i tak brak jest dowodu również na to, że środki z umowy refinansującej zostały przekazane poprzedniemu pożyczkodawcy, a przede wszystkim brak jest niebudzącego wątpliwości dowodu na to, że została uiszczona opłata refinansująca wskazana umowie, co było warunkiem koniecznym do uznania, iż umowa taka została zawarta.

Z dokumentu zatytułowanego „szczegóły transakcji” nie sposób wywodzić, by doszło do spłaty pierwotnego zobowiązania, albowiem dokument ten dotyczy wyłącznie zapłaty jakiejś opłaty refinansującej. Nie identyfikuje rachunku bankowego z którego nastąpił przelew i na jaki miał on zostać przekazany. Wskazana tam opłata refinansująca nie jest tożsama z opłatą wskazaną w umowie z 14 sierpnia 2020r. (mimo prób, obliczeń, nie można również ustalić skąd taka opłata mogłaby wynikać). Nadto data dokumentu jest wcześniejsza niż data samej umowy. Wymaga również zauważenia, że z samej umowy refinansującej w rzeczywistości nie wynika, poza wskazaniem nazwy pierwotnego wierzyciela, jaka dokładnie umowa miała zostać refinansowania (brak numeru, daty jej zwarcia itp.). Brak jest informacji identyfikujących spłacane za pozwaną zobowiązanie.

Sąd zatem uznał, że strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

W ocenie sądu powód jest profesjonalistą działającym na rynku wierzycielności, mającym doświadczenie w dochodzeniu sądowym nabytych roszczeń. Z tego względu należy od niego wymagać aby dochował należytej staranności przy dokumentowaniu dokonanych czynności handlowych, w szczególności aby zadbał o przekazanie mu niezbędnych dokumentów wykazujących skuteczność nabycia wierzycielności oraz w ogóle jej istnienie.

Mając zatem powyższe okoliczności na uwadze Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. Na zasądzone na rzecz pozwanej koszty postępowanie w kwocie 1817 zł złożyła się opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika (1800 zł) ustalone w oparciu o § 2 pkt. 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018 poz. 265 tj.)

Sędzia Grażyna Poręba

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie, projekt sporządzony przez P. A. P. P.,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. kal. 14 dni.

N., dnia 12 kwietnia 2022r.

Sędzia Grażyna Poręba